

Arrest

nr. 170 481 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013 tot weigering van de afgifte van een visum type C met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning in België.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SOUDANT, die loco advocaat B. MICHELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die de Thaise nationaliteit heeft, vraagt op 18 januari 2013 een visum kort verblijf (type C) met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning aan bij de Belgische ambassade te Bangkok (Thailand).

1.2. Op 31 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Weigering/ annulering nietigverklaring van een visum

Bijlage VI bij Verordening (EG) nr.810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode

Mevrouw/Mijnheer C. A. (...),

X De / Het Ambassade van België te BANGKOK

[ ] de gemachtigde van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

[ ] De instanties die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te heeft/ hebben

X uw visumaanvraag onderzocht:

[ ] uw visum onderzocht : ....., afgegeven: .....

X Het visum is geweigerd

[ ] het visum is nietig verklaard

[ ] het visum is ingetrokken

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810.2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode:

- 1. [ ] Er is een vals/ vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32,1,a,i)*
- 2. [ ] het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32,1,a,ii)*
- 3. [ ] U hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verklaren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32,1,a,iii)*
- 4. [ ] u hebt in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum met territoriaal beperkte geldigheid (artikel 32,1,a,iv)*
- 5. [ ] u staat in het Schengen Informatiesysteem (SIS) gesignaleerd ter fine van weigering van toegang: deze signalering is ingevoerd door ... (naam lidstaat) (artikel 32,1,a,v))*
- 6. [ ] U wordt door een of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van verordening (EG) nr. 562/2006 (Schengencode), of de internationale betrekkingen van een of meer lidstaten (artikel 32,1,a,vi)*
- 7. [ ] Er is niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten (artikel 32,1,a,vii)*
- 8. X de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar (artikel 32,1,b))*

9. [ ] Uw voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld (artikel 32,1,b))
10. [ ] Er is niet voldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen (artikel 35,6)
11. [ ] De houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht (artikel 34,3)

Motivatie

Overwegende dat op datum van 18.01.2013 via de Belgische diplomatieke post in Bangkok een visumaanvraag kort verblijf met het oog op samenwonen ingediend werd op naam van C. A. (...), geboren op (...), van Thaise nationaliteit, met als garant V. S. (...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat het een aanvraag kort verblijf betreft, en de gemeenschappelijke visumcode aldus van toepassing is (verordening (eg) nr 810/2009 van het Europees Parlement en de raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) in art.14 en 32 bepaalt de visumcode dat de aanvrager informatie voorlegt die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen;

Overwegende dat uit de visumaanvraag echter duidelijk blijkt dat de visumaanvrager de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied met het oog op vestiging;

Bijgevolg dient de visumaanvraag eveneens onderzocht te worden met betrekking tot de wetgeving inzake de gezinshereniging.

Overwegende dat art.40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (gewijzigd door de wet van 08.07.2011, in voege getreden op 22.09.2012) bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokkene echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat bij de indiening van de visumaanvraag met betrekking tot de bestaansmiddelen van de garant de volgende documenten werden voorgelegd ; zijn aanslagbiljet betreffende zijn inkomsten van 2010 en 2011;

Overwegende dat betrokkenen eveneens een overeenkomst tot sluiten van een handelshuurovereenkomst voorleggen, met bestemming om een Thais restaurant uit te baten en dit met ingang van 1 juni 2013. Deze overeenkomst moet echter nog in werking treden en geeft bovendien geen enkel beeld van de inkomsten die betrokkenen hieruit zullen putten;

Aangezien met de voorgelegde documenten de huidige inkomsten van mijnheer V. (...) niet worden aangetoond, nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/03/2013 een beslissing tot uitstel om o.a. aan mijnheer V. (...) te bewijzen van zijn inkomsten van de laatste twaalf maanden voor te leggen.

Als gevolg hiervan legde mijnheer V. (...) de volgende documenten voor:

- Een attest van vervangingsinkomen/belastingsfiche 281.12 betreffende zijn uitkeringen van 2012. Uit dit attest blijkt dat voor het aanslagjaar 2013 een bedrag van 9031.53 euro werd uitbetaald, hetzij 752,63 euro per maand.
- Drie bankuittreksels die aantonen dat voor de maanden januari, februari en maart 2013 een uitkering heeft gekregen van de FOD sociale zekerheid ten bedrage van 801,74 euro.

Om een volledig overzicht van de huidige inkomsten van mijnheer V. (...) te hebben, vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2013 aan mijnheer V. (...) om het bewijs van zijn uitkering van het ziekenfonds van januari tot maart 2013 voor te leggen.

Mijnheer V. (...) legde de gevraagde bewijzen niet voor en liet de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat hij momenteel enkel over bovenstaande uitkering van de FOD sociale zekerheid beschikt.

Overwegende dat deze uitkering niet ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§ 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende dat mijnheer V. (...), met enkel de uitkering van de FOD sociale zekerheid, onvoldoende inkomsten heeft om in zijn eigen behoeften en die van de visumaanvrager te voorzien zonder dat deze laatste ten laste valt van de openbare overheden.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de voorwaarden voor afgifte van het visum en wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel in de synthesesemorie, dat is opgebouwd uit drie onderdelen, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. Het middel wordt als volgt weergegeven in de synthesesemorie:

" a.1. Eerste onderdeel

1. De visumaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat:

"de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar".

2. Dit heeft de Minister aangegeven met de volgende visumcode:

" overwegende dat uit de visumaanvraag echter duidelijk blijkt dat de visumaanvrager de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied met het oog op vestiging".

3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen, zoals omschreven in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 vereist dat de motivering van een bestuurshandeling afdoende moet zijn.

Voormelde artikelen verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen om de bestuurdde in kennis te stellen waarom de beslissing werd genomen.¹ Bovendien moet dit op een afdoende wijze gebeuren.

De omschrijving dat uit "de visumaanvraag" de beweerdde intentie van verzoeker zou blijken om zich op het Belgische grondgebied te vestigen - hetgeen betwist wordt - stelt verzoeker niet in staat om na te gaan op basis van welke precieze feitelijke elementen uit de visumaanvraag de beweerdde intentie tot vestiging wordt weerhouden. Verzoeker kan zich onmogelijk verweren op deze gebrekkige motivering zodat de uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden.

4. In haar nota met opmerkingen beweert verweerster dat verzoeker van haar niet mag verlangen dat zij in de bestreden beslissing de motieven van de motieven vermeldt.

Verzoeker meent dat deze bewering niet ter zake doet. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing omdat naar zijn oordeel de motivering die erin bestaat dat "uit de visumaanvraag" iets blijkt, niet beantwoordt aan de vereiste dat de precieze feitelijke gegevens moeten worden weergegeven. In tegenstelling tot hetgeen verweester voorhoudt, verwijt verzoeker niet dat er niet 'verder' werd gemotiveerd.

Het arrest van de Raad van State van 13 december 2006 waar verweester naar verwijst in haar nota met opmerkingen kan in casu niet worden toegepast. In de zaak die aanleiding gaf tot voormeld arrest stelde zich de vraag of de beslissing beantwoordde aan de motiveringverplichting wanneer zij verwijst naar de relevante passages uit het medisch verslag van een controlegeneesheer die besloot dat terugreizen mogelijk was en dat er geen bijzondere medische zorgen zijn vereist.

In casu geeft de bestreden beslissing geen relevante passages uit de visumaanvraag weer. Er wordt enkel gesteld dat "uit visumaanvraag" zou blijken dat verzoeker beweerdelijk de intentie zou hebben om zich in België te vestigen.

5. Minstens is de motivering dat uit "de visumaanvraag" zou blijken dat er een intentie tot vestiging zou bestaan vaag, stereotiep en nietszeggend en beantwoordt zij niet aan een uitdrukkelijke motivering. Andermaal laat deze onvolkomen redengeving niet toe dat verzoeker kan antwoorden op de juridische en feitelijke overwegingen tot weigering van de visumaanvraag en om zich te verdedigen. Verzoeker is aldus in zijn belangen geschaad.

6. Rekening houdend met de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

a.2.tweede onderdeel

1. De Minister beweert verder in de bestreden beslissing dat de Heer V. D. (...) "met enkel de uitkering van de FOD sociale zekerheid, onvoldoende inkomsten heeft om in zijn eigen behoeften en die van de visumaanvrager te voorzien zonder dat deze laatste ten laste valt van de openbare overheden".

De Minister vervolgt "Bijgevolg is niet voldaan aan één van de voorwaarden voor afgifte van het visum en wordt de visumaanvraag geweigerd".

2. Los van het feit dat verzoeker betwist dat de Heer V. D. (...) onvoldoende inkomsten zou hebben, stelt verzoeker vast dat als reden voor de weigering van het visum de corresponderende visumcode niet werd aangekruist.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht is op dit punt eveneens geschonden omdat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de reden van weigering van de visumaanvraag enerzijds, zoals aangeduid met de visumcode "de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar", en de overweging van de Minister anderzijds dat de Heer V. D. (...) met enkel de uitkering van de FOD sociale zekerheid, onvoldoende inkomsten heeft om in zijn eigen behoeften en die van de visumaanvrager te voorzien zonder dat deze laatste ten laste valt van de openbare overheden.

3. Verweester stelt dat bovenvermelde kritiek op een foutieve lezing van de beslissing zou steunen. Dit wordt betwist. Het is onbetwistbaar dat de bestreden beslissing mede gesteund is op de overweging dat de Heer V. D. (...) met enkel de uitkering van de FOD sociale zekerheid, onvoldoende inkomsten heeft om in zijn eigen behoeften en die van de visumaanvrager te voorzien zonder dat deze laatste ten laste valt van de openbare overheden.

Dit blijkt immers uit de finale overweging van de bestreden beslissing die onmiddellijk volgt op bovenvermelde overweging en luidt:

"Bijgevolg is niet voldaan aan één van de voorwaarden voor afgifte van het visum en wordt de visumaanvraag geweigerd".

Nochtans werd enkel de visumcode aangekruist m.b.t. het doel en de omstandigheden van het verblijf van verzoeker. Beide overwegingen vallen niet met elkaar te rijmen.

4. Minstens is de uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden omdat de bewering van de Minister dat de Heer V. D. (...) met enkel de uitkering van de FOD sociale zekerheid, onvoldoende inkomsten heeft om in zijn eigen behoeften en die van de visumaanvrager te voorzien zonder dat deze laatste ten laste valt van de openbare overheden in rechte geen verband houdt met de beslissing dat de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf niet betrouwbaar is.

5. Verweester betwist deze vaststelling niet in haar nota met opmerkingen zodat zij geacht wordt minstens stilzwijgend in te stemmen met de terechte kritiek van verzoeker.

a.3.derde onderdeel

1. De Minister beweert in de bestreden beslissing dat op 12 april 2013 aan de Heer V. D. (...) zou gevraagd geweest zijn om het bewijs van zijn uitkering van het ziekenfonds van januari tot maart 2013 voorte leggen.

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt tevens in dat de aangehaalde motieven in feite en in rechte aanvaardbaar zijn.

De Heer V. D. (...) betwist echter dat op 12 april 2013 hem een dergelijke vraag zou zijn gesteld. Na controle van de stukken blijkt dat een aangestelde van de Minister, Mevr. S. D. C. (...), een emailbericht heeft verzonden naar de Heer V. D. (...) op 30 mei 2013 waarin zij beweerde dat zij onder meer op 12 april 2013 hem per mail zou gevraagd hebben om de uittreksels te bezorgen.

In het emailbericht van 30 mei 2013 geeft Mevr. D. C. (...) echter aan dat zij het emailbericht van 12 april 2013 verstuurd zou hebben naar het emailadres (...)gmail.com. Diezelfde dag heeft de Heer V. D. (...) echter gerepliceerd dat het door Mevr. D. C. (...) gebruikte emailadres foutief is. Het correcte emailadres van de Heer V. D. (...) is (...)gmail.com. (zie stuk 2)

3. Op 12 april 2013 heeft de aangestelde van de Minister bijgevolg niet om stukken verzocht, zoals de Minister nochtans laat uitschijnen in de bestreden beslissing. De Heer V. D. (...) heeft overigens nooit het bewuste emailbericht van 12 april 2013 verzonden naar het emailadres (...)@gmail.com ontvangen. Dit wordt bovendien niet bewezen.

4. De overweging dat een dergelijke emailbericht op 12 april 2013 werd verzonden naar de Heer V. D. (...) stemt niet overeen met de werkelijkheid en is dus in feite en in rechte niet aanvaardbaar.

5. Daarenboven beweert de Minister in de bestreden beslissing dat de Heer V. D. (...) de gevraagde bewijzen van de uitkering van het ziekenfonds voor de maanden januari tot maart 2013 niet zou ontvangen hebben.

Dit wordt betwist door verzoeker. De Raad zal in de voorlegde emailcorrespondentie van 30 mei 2013 lezen dat de Heer V. D. (...) aan Mevr. D. C. (...) schreef dat hij de gevraagde bewijzen reeds per fax had verzonden ("ik heb nochtans deze papieren al doorgefaxt). (stuk 2)

Volgend op deze mededeling van de Heer V. D. (...) heeft de Minister of zijn aangestelde nooit de verzending of de ontvangst van het faxbericht met de gevraagde bewijzen ontkend.

De motivering in de bestreden beslissing dat de Heer V. D. (...) de gevraagde bewijzen niet heeft voorgelegd, is met andere woorden noch in feite noch in rechte aanvaardbaar zodat de uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden.

6. In haar nota met opmerkingen beweert verweerder dat verzoeker het bewijs zou moeten leveren van de verzending van het faxbericht. Dit is geheel ten onrechte. Het zal de Raad immers opvallen dat Mevr. D. C. (...) volgend op het emailbericht van de Heer V. D. (...) van 30 mei 2013 nooit ofte nimmer de ontvangst van de bewuste fax heeft betwist.

Bij gebreke aan betwisting daaromtrent komt het niet aan de Heer V. D. (...) toe om het verzendingsbewijs van het faxbericht voor te leggen.

Louter in volledigheidshalve merkt verzoeker op dat hijzelf evident niet de verzending van het faxbericht kan voorleggen, zoals gevraagd door verweerder, vermits niet hij maar wel de Heer V. D. (...) het faxbericht heeft verstuurd.

7. Om die redenen is de uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden en moet de bestreden beslissing vernietigd worden."

3.3. In de nota met opmerkingen werd het volgende gesteld:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940,14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht de visumaanvraag van verzoekende partij heeft geweigerd.

In zijn concrete kritiek meent verzoekende partij in een eerste onderdeel van zijn enig middel dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om na te gaan op basis van welke precieze feitelijke elementen uit de visumaanvraag de intentie tot vestiging wordt weerhouden, alsook dat deze motivering vaag, stereotiep en nietszeggend is.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat uit de visumaanvraag duidelijk blijkt dat visumaanvrager de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied met het oog op vestiging.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Terwijl verzoekende partij evenmin kan gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt onmiskenbaar de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Voorts houdt verzoekende partij in een tweede onderdeel voor dat er sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid tussen de reden van weigering van de visumaanvraag en de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat dhr. V. (...) onvoldoende inkomsten heeft om in zijn eigen behoeften en die van de visumaanvrager te voorzien.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn werkelijk niet ernstig en berusten op een foutieve lezing van de bestreden beslissing.

Verweerder laat vooreerst gelden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 32 van Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en van de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna Visumcode).

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing dienomtrent het volgende vermeldt:

"Overwegende dat het een aanvraag kort verblijf betreft, en de gemeenschappelijke visumcode aldus van toepassing is (verordening (eg) nr. 810/2009 van het Europees parlement en de raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode). In art. 14 en 32 bepaalt de visumcode dat de aanvrager informatie voorlegt die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen."

De visumaanvraag werd geweigerd om reden dat er twijfel bestaat omtrent het voornemen van de visumaanvraag om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing, waar door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 14 en 32 van de Visumcode.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij vervolgens voor dat hij op 12.04.2013 niet werd uitgenodigd om het bewijs van zijn uitkering van het ziekenfonds van januari tot maart 2013 voor te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:

- op 28.03.2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot uitstel;
- bij schrijven dd. 29.03.2013 werd dhr. V. (...) verzocht om o.m. het bewijs van zijn komsten/uitkering van de laatste 12 maanden voor te leggen;
- bij e-mail dd. 12.04.2013 werd dhr. V. (...) door mevr. S. D. C. (...) verzocht om uittreksels met betrekking tot de uitkeringen van de mutualiteit van januari tot en met maart 2013 voor te leggen;
- dhr. V. (...) legde een aantal documenten voor, waaronder ook drie bankuittreksels die aantonen dat hij voor de maanden januari, februari en maart 2013 een uitkering van 801,74 euro ontving van de FOD Sociale Zekerheid.

Gelet op het feit dat verzoekende partij wel degelijk uittreksels betreffende zijn uitkeringen van de mutualiteit voor de maanden januari t.e.m. maart 2013 voorgelegde, kan niet worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij zijn kritiek en bij zijn beschouwingen omtrent het gebruikte e-mailadres.

Terwijl verder waar de bestreden beslissing stelt dat dhr. V. (...) de gevraagde bewijzen niet voorlegde en hij de Dienst Vreemdelingenzaken liet weten enkel over de uitkering van de FOD Sociale Zekerheid te beschikken, dit duidelijk betrekking heeft op de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken bij schrijven dd. 29.03.2013 om het bewijs van zijn komsten/uitkering van de laatste 12 maanden voor te leggen.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat de gevraagde documenten van de laatste 12 maanden niet werden voorgelegd.

Tot slot houdt verzoekende partij in een vierde onderdeel voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte in de bestreden beslissing zou stellen dat de gevraagde bewijzen van de uitkering van het ziekenfonds niet te hebben ontvangen.

Verzoekende partij houdt voor dat hij de gevraagde bewijzen per fax had verzonden, ter ondersteuning waarvan hij verwijst naar een e-mail waar hij schrijft: 'Ik heb nochtans deze papier en al doorgefaxtd.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich voor het bewijs van het verzenden van zijn fax met de gevraagde documenten niet dienstig op voormelde e-mail kan beroepen. Indien verzoekende partij zich beroept op het feit dat hij de gevraagde documenten daadwerkelijk heeft gefaxtd, dan komt het aan hem toe om dit te bewijzen door middel van voorlegging van dit faxbericht. Verzoekende partij is weinig ernstig waar hij tracht voor te houden dat zijn loutere bewering in een e-mail als zou hij het gevraagde hebben doorgefaxtd kan volstaan.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in feite en in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de verzoekende partij in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

3.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 32, punt 1, b) van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 31 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode). Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

(...)

b)

indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft, beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, *Koushkaki*, pt. 63). Met deze ruime beoordelingsmarge van de verweerder gaat ook een meer nauwgezette motiveringsplicht gepaard.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode waarbij wordt gesteld dat het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het

verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat (HvJ 19 december 2013, C-84/12, *Koushkaki*, pt. 67-68). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek verrichten.

Ter ondersteuning van de vaststelling dat *“de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf [...] niet betrouwbaar [is]”* en dat artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode van toepassing is, motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing: *“Overwegende dat uit de visumaanvraag echter duidelijk blijkt dat de visumaanvrager de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied met het oog op vestiging.”* Vervolgens wordt gesteld dat de visumaanvraag dan ook eveneens *“onderzocht [dient] te worden met betrekking tot de wetgeving inzake de gezinshereniging”*. Na te hebben vastgesteld dat de op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt geoordeeld dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd.

3.6. Verzoekende partij betoogt in de synthesesamenvatting onder meer dat het motief in de bestreden beslissing, met name dat *“uit de visumaanvraag duidelijk de intentie zou blijken om zich op het Belgische grondgebied te vestigen”*, haar niet in staat stelt na te gaan op basis van welke precieze feitelijke elementen uit de door haar ingediende visumaanvraag de beweerdde intentie tot vestiging wordt weerhouden. De bestreden beslissing beperkt zich dienaangaande immers tot deze loutere vaststelling, zonder hierbij de relevante passages uit de visumaanvraag weer te geven. Verzoekende partij komt tot de vaststelling dat zij zich dan ook onmogelijk kan verweren op deze gebrekkige motivering, zodat de uitdrukkelijke motiveringsplicht werd geschonden.

3.7. De Raad stelt vast dat het motief, met name de enkele vaststelling dat *“uit de visumaanvraag echter duidelijk blijkt dat de visumaanvrager de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied met het oog op vestiging”*, niet nader wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Het is niettemin op grond van dit determinerend motief dat de gemachtigde beslist om de oorspronkelijke aanvraag die enkel was gericht op het verkrijgen van een visum type C met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning te verwerpen en deze aanvraag vervolgens, op eigen initiatief, te herkwalificeren als een visumaanvraag met oog op gezinshereniging (visum type D), hetgeen nochtans een duidelijk onderscheiden procedure is.

Aldus blijkt dat de gemachtigde in wezen twijfelt aan het voornemen van verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum omdat uit visumaanvraag zou blijken dat verzoekende partij, na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, een procedure gezinshereniging zal starten. Om deze reden wordt de aanvraag van een visum type C verworpen op grond van artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode.

Zoals reeds hierboven vastgesteld heeft de gemachtigde een ruime beoordelingsmarge ter zake en kan hij een visumaanvraag weigeren wanneer hij, na een individueel onderzoek, vaststelt dat er een redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

De redenen voor deze redelijke twijfel, met name de concrete elementen die na onderzoek hebben geleid tot het vaststellen van zulke redelijke twijfel, dienen echter wel afdoende te blijken uit de bestreden beslissing.

De Raad kan de verzoekende partij bijtreden in haar betoog dat de gemachtigde in de motivering dat *“[...] uit de visumaanvraag echter duidelijk blijkt dat de visumaanvrager de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied met het oog op vestiging”* heeft nagelaten toe te lichten op grond van welke concrete elementen in het administratief dossier, meer bepaald in de visumaanvraag, hij besluit dat er in casu sprake is van een intentie in hoofde van verzoekende partij om zich in België te vestigen via een aanvraag gezinshereniging. Dit vermoeden wordt inderdaad louter geponeerd in de bestreden beslissing, zonder dat echter wordt verwezen naar de precieze feitelijke overwegingen die aan deze vaststelling ten grondslag liggen.

Nu in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid op grond van welke feitelijke, concrete vaststellingen de intentie in hoofde van de verzoekende partij om zich in België te vestigen via een aanvraag tot gezinshereniging wordt weerhouden – een vaststelling die, zoals eerder werd opgemerkt, een determinerend motief betreft in de bestreden beslissing –, is het voor de verzoekende partij niet

mogelijk om na te gaan of de gemachtigde dienaangaande is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of hij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of hij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn beslissing is kunnen komen.

3.8. In de nota met opmerkingen haalt de verwerende partij aan dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt, waarmee aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verder wordt in de nota onderstreept dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat uit de visumaanvraag duidelijk blijkt dat de visumaanvrager de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied met het oog op vestiging.

De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer op het initieel ingediende verzoekschrift in wezen niets anders bevat dan het opnieuw verwijzen naar de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat uit de visumaanvraag duidelijk blijkt dat de verzoekende partij de intentie heeft een aanvraag gezinshereniging in te dienen in België met het oog op vestiging. De verwerende partij geeft aan dat hiermee in casu wel degelijk is voldaan aan de formele motiveringsplicht die op de gemachtigde rust. Een dergelijke argumentatie kan logischerwijze geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststelling dat echter niet gemotiveerd wordt op welke feitelijke elementen voormelde motivering steunt. Daarbij dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, echter niet betekent dat beslissing afdoende is gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verwerende partij kan zich in deze evenmin verschuilen achter de stelling dat de motieven van de motieven niet dienen te worden meegedeeld, en dat de gemachtigde dus niet voor elke overweging in zijn beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden. De Raad duidt erop dat de motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, dit zijn de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

Uit het voorgaande blijkt dat de in de bestreden beslissing weergegeven vaststelling dat de verzoekende partij de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied met het oog op vestiging, enkel en alleen steunt op de visumaanvraag, waaruit deze intentie duidelijk zou blijken.

Zoals blijkt uit het voorgaande, worden "*de precieze feitelijke gegevens*" op grond waarvan de gemachtigde de intentie van de verzoekende partij tot vestiging in België afleidt, niet weergegeven in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt enkel opgemerkt dat dit "*duidelijk blijkt uit de visumaanvraag*", waarbij het derhalve aan de verzoekende partij toekomt om uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, te distilleren welke precieze gegevens/informatie ertoe hebben/heeft geleid dat de gemachtigde van oordeel is dat deze intentie in haren hoofde bestaat. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij toe, die enkel en alleen een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een visum type C met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, te raden naar de redenen voor de redelijke twijfel in hoofde van de gemachtigde, met name de concrete elementen die na onderzoek hebben geleid tot het vaststellen van zulke redelijke twijfel en die haar nu worden aangewezen.

In die zin betreft het geen "*motieven die evident zijn*", met andere woorden, betreft het niet de "*motieven van de motieven*" van de bestreden beslissing, omtrent dewelke geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat. Verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd in haar standpunt.

3.9. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond. De gegrondheid van dit onderdeel van het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de gegrondheid van de overige onderdelen van het middel ingeroepen in de synthesesamenvatting en hetgeen dienaangaande gesteld wordt in de nota met opmerkingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013 tot weigering van de afgifte van een visum type C met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES